

Zadeva C-614/20**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

18. november 2020

Predložitveno sodišče:

Tallinna Halduskohus (upravno sodišče v Talinu, Estonija)

Datum predložitvene odločbe:

18. november 2020

Tožeča stranka:

AS Lux Express Estonia

Tožena stranka:Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium (ministrstvo za
gospodarske zadeve in komunikacije)**Predmet postopka v glavni stvari**

Odškodninska tožba družbe AS Lux Express Estonia proti Republiki Estoniji

Predmet in pravna podlaga predloga

Razlaga Uredbe (ES) št. 1370/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2007 o javnih storitvah železniškega in cestnega potniškega prevoza ter o razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 1191/69 in št. 1107/70 (UL L 315, str. 1), člen 2(e), člen 3(2) in (3) ter člen 4(1)(b)(i).

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba šteti, da je obveznost brezplačnega prevoza določenih kategorij potnikov (predšolskih otrok, invalidov do dopolnjenega 16. leta starosti, oseb s hudo obliko invalidnosti po dopolnjenem 16. letu starosti, oseb s hudo obliko slabovidnosti, spremljevalcev osebe s težjo ali hudo obliko

slabovidnosti in psa vodnika oziroma psa pomočnika za osebe z invalidnostjo), ki se z zakonom enotno naloži vsem zasebnopravnim podjetjem, ki na nacionalnem ozemlju komercialno opravljajo storitve cestnega, vodnega in železniškega linijskega potniškega prevoza, obveznost javne službe v smislu člena 2(e) in člena 3(2) Uredbe (ES) št. 1370/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2007 o javnih storitvah železniškega in cestnega potniškega prevoza ter o razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 1191/69 in št. 1107/70?

2. Če gre za obveznost javne službe v smislu Uredbe št. 1370/2007, ali ima država članica na podlagi člena 4(1)(b)(i) Uredbe št. 1370/2007 pravico, da z nacionalnim zakonom izključi nadomestilo prevozniku za izpolnitev take obveznosti?

Če ima država članica pravico do izključitve o nadomestila prevozniku, pod katerimi pogoji lahko to stori?

3. Ali je v skladu s členom 3(3) Uredbe št. 1370/2007 dovoljeno s področja uporabe te uredbe izključiti tudi splošna pravila, ki določajo maksimalne tarife za kategorije potnikov, ki niso kategorije, navedene v tej določbi?

Ali obveznost obveščanja Evropske komisije iz člena 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije velja tudi, kadar splošna pravila o maksimalnih tarifah ne določajo o nadomestila za prevoznika?

4. Če se Uredba št. 1370/2007 v obravnavani zadevi ne uporablja, ali lahko nadomestilo temelji na drugem pravnem aktu Evropske unije (kot je Listina Evropske unije o temeljnih pravicah)?
5. Katere pogoje mora izpolnjevati nadomestilo, ki ga je treba po potrebi dodeliti prevozniku, da bi bilo v skladu s pravili o državnih pomočeh?

Navedeni predpisi prava Unije

Uredba (ES) št. 1370/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2007 o javnih storitvah železniškega in cestnega potniškega prevoza ter o razveljavitvi uredb Sveta (EGS) št. 1191/69 in št. 1107/70 (UL L 315, str. 1), členi od 1 do 4.

Člen 108 PDEU.

Sporočilo Komisije o smernicah za razlago Uredbe (ES) št. 1370/2007 o javnih storitvah železniškega in cestnega potniškega prevoza (UL C 92, str. 1), točki 2.2.2 in 2.2.3.

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, členi 16, 17, 41 in 51.

Navedene določbe nacionalnega prava

V skladu z zakonom o javnem prevozu potnikov (RT I, 23. marec 2015, 2), ki je začel veljati 1. oktobra 2015, v različici, ki se uporablja za postopek v glavni stvari (RT I, 30. junij 2020, 24), (v nadaljevanju: ÜTS), se linijski prevoz opravlja na podlagi pogodbe o izvajanju javne službe (člen 19) ali kot komercialni linijski prevoz (člen 4(4)). Tarifo za komercialni linijski prevoz določi prevoznik (člen 31 odstavka 2 in 4 ÜTS), maksimalno tarifo na prevoženi kilometer oziroma maksimalno tarifo za vozovnice v okviru linijskega prevoza, ki se opravlja na podlagi pogodbe o izvajanju javne službe, pa pristojni organ (člen 31, odstavka 2 in 4 ÜTS).

Člen 34 ÜTS določa:

„Brezplačni prevoz v okviru linijskega prevoza na nacionalnem ozemlju

Prevoznik, ki na nacionalnem ozemlju opravlja linijski prevoz v cestnem, vodnem in železniškem prometu, mora brezplačno prevažati otroke, ki 1. oktobra tekočega šolskega leta še niso dopolnili sedmega leta starosti, otroke, pri katerih je bil začetek obveznega šolanja preložen, invalide do dopolnjenega 16. leta starosti, osebe s hudo obliko invalidnosti po dopolnjenem 16. letu starosti, osebe s hudo obliko slabovidnosti, spremljevalce osebe s težjo ali hudo obliko slabovidnosti in psa vodnika oziroma psa pomočnika za osebe z invalidnostjo. Za brezplačen prevoz teh kategorij potnikov prevoznik ne prejme nadomestila.“

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Zasebni družbi Eesti Buss OÜ (v nadaljevanju: Eesti Buss) in AS Lux Express Estonia (v nadaljevanju: Lux Express ali tožeča stranka) sta avgusta 2013 in marca 2015 prejeli licenco Skupnosti za prevoz potnikov. Opravljali sta storitve komercialnega linijskega avtobusnega prevoza na nacionalnem ozemlju. Dne 29. julija 2019 je bila družba Eesti Buss zaradi pripojitve družbi Lux Express izbrisana iz sodnega registra.
- 2 Družbi Eesti Buss in Lux Express sta 5. junija 2019 pri ministru za gospodarstvo in infrastrukturo zahtevali odškodnino v višini 537.219 EUR. Zatrjevali sta, da navedena škoda izhaja iz obveznosti tožečih strank v skladu s členom 34 ÜTS glede obveznosti brezplačnega prevoza nekaterih kategorij potnikov v okviru komercialnega linijskega prevoza na nacionalnem ozemlju, ne da bi za to od države prejeli nadomestilo. Nadomestilo naj bi izhajalo iz prihodkov od prodaje vozovnic, ki jih zaradi člena 34 ÜTS leta 2018 nista prejeli.
- 3 Z odgovorom z dne 10. julija 2019 je minister za gospodarstvo in infrastrukturo navedeni zahtevek zavrnil z utemeljitvijo, da prevoznik v skladu s členom 34 ÜTS za brezplačni prevoz oseb ne prejema nadomestila.

- 4 Družba Lux Express je 12. avgusta 2019 pri Tallinna Halduskohus (upravno sodišče v Talinu, Estonija) zoper Republiko Estonijo vložila odškodninsko tožbo v višini 851.960 EUR. Višina nadomestila naj bi ustrezala prihodkom od prodaje vozovnic, ki jih družba Lux Express skupaj z družbo Eesti Bus v skladu s členom 34 ÜTS v obdobju od 1. januarja 2018 do 31. julija 2019 ni prejela. V postopku je tožeča stranka svoj odškodninski zahtevek povečala na 2.061.781 EUR, s čimer naj bi se nadomestila škoda obema družbama, ki jima je nastala v obdobju od 1. januarja 2016 do 31. januarja 2020. Plačilo nadomestila se je zahtevalo skupaj z obrestmi. Podredno se je predlagalo, naj se Republikli Estoniji naloži plačilo denarnega nadomestila v ustrezni višini skupaj z obrestmi v skladu s sodno presojo.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 5 Tožeča stranka meni, da obveznost brezplačnega prevoza pomeni resno in nesorazmerno poseganje v lastninsko pravico, svobodo gospodarske pobude in pogodbeno svobodo, ki ji jih zagotavlja ustava Republike Estonije. Tožeča stranka opravlja storitve avtobusnega prevoza le v okviru komercialnega linijskega prevoza in pod pogoji tržnega gospodarstva, zato naj zanjo obveznost javne službe ne bi veljala. Izredne razmere (vojna, katastrofa), ki bi upravičevale, da se družbam, ki se ne financirajo iz javnih sredstev, naloži obveznost izvajanja državnih nalog brez nadomestila, naj ne bi obstajale. Z naložitvijo obveznosti brezplačnega prevoza naj bi bili prevozniki v razmerju do drugih družb, ki opravljajo storitev splošnem interesu (npr. storitve v zvezi z oskrbo s plinom, električno energijo, ogrevanjem, vodo in komunalne storitve, odvoz odpadkov, poštna in telekomunikacijske storitve), deležni neenakega obravnavanja, saj drugim družbam svojih storitev ni treba zagotavljati brezplačno. Prav tako naj bi bili komercialni prevozniki neenako obravnavani napram prevoznikom, ki svoje storitve opravljajo na podlagi pogodbe o izvajanju javne službe. Zadržanim se nadomestilo plača na podlagi cene linijskega kilometra, kar pomeni, da prihodki prevoznika niso odvisni od števila potnikov, cen vozovnic ali znižanih tarif vozovnic. Komercialno prevozno podjetje naj bi moralo svoje stroške kriti iz cene vozovnice, obveznost brezplačnega prevoza pa naj bi omejevala njegove prihodke. Resnost poseganja naj bi bila še poglobljena s tem, da se linijski prevoz, ki se opravlja na podlagi pogodbe o izvajanju javne službe, v celoti ali delno prekriva z linijami, na katerih storitve prevoza opravljajo komercialni prevozniki, država in lokalni organ pa tudi zagotavljajo obsežne brezplačne storitve prevoza. Komercialni prevozniki naj bi torej bili v položaju nepoštene konkurence.
- 6 Ker naj bi bil delež potnikov, ki uporabljajo storitev brezplačnega prevoza, glede na skupno število potnikov (v povprečju 3 %) dokaj velik, naj bi prevoznikom zaradi možnosti brezplačnega prevoza nastajali visoki stroški. Izguba prihodkov tožeče stranke naj bi znašala od 5 % do 7 % prihodkov od prodaje vozovnic. Izgubljeni prihodki naj bi bili izračunani na podlagi polne cene za vozovnico brez davka na dodano vrednost (to je osnovne cene), obračunanega na vozovnice, ki jih je tožeča stranka v skladu s 34. členom ÜTS izdala potnikom. Če bi prevoznik

stroške brezplačnega prevoza prevailil na druge potnike, naj bi se cena storitve zvišala, zaradi česar naj bi se zmanjšala povpraševanje in dobiček prevoznika. Prevoznik se je znašel v težkem položaju in bo morda prisiljen svojo dejavnost opustiti. Stroški, povezani z državnim upravljanjem znižanih tarif vozovnic, naj ne bi mogli biti visoki.

- 7 V členu 1(1) Uredbe št. 1370/2007 naj bi bilo določeno, da mora država izvajalcem javne službe nadomestiti nastale stroške za izvajanje obveznosti javnih služb. Šlo naj bi za obveznost javne službe v smislu člena 2(e) te uredbe, kajti podjetnik, ki deluje na podlagi gospodarskega interesa, službe brez zakonsko naložene obveznosti ne bi opravljal brezplačno. Ker člen 34 ŪTS prepoveduje plačilo za izpolnjevanje obveznosti, naj bi ta določba bila v nasprotju z Uredbo št. 1370/2007 in naj se ne bi smela uporabljati. Okoliščina, da država Evropske komisije o tem splošnem pravilu ni obvestila vnaprej (člen 3(3) Uredbe št. 1370/2007 in člen 108 PDEU), naj nadomestila ne bi izključevala.
- 8 Če se Uredba št. 1370/2007 v obravnavani zadevi ne uporablja, naj bi bilo treba nadomestilo plačati na podlagi splošnih načel prava Unije (načelo sorazmernosti, členi 16, 17, 41 in 51 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah).
- 9 Ministrstvo za gospodarske zadeve in komunikacije (tožena stranka) predlaga, naj se tožba zavrne. Sporna obveznost naj bi bila naložena, da bi se zagotovila večja cenovna dostopnost javnih prevoznih sredstev za invalide in družine z majhnimi otroki in povečala mobilnost teh oseb. Prav tako naj bi bila obveznost naložena s ciljem ustrezne porabe javnih sredstev in varčevanja z njimi. To naj bi bili legitimni cilji. Zakonodajalec naj bi imel pri oblikovanju socialne politike široko polje proste presoje. Poseg v temeljne pravice tožeče stranke naj bi bil nezaten – v skladu z nedokazanimi navedbami tožeče stranke naj bi storitev brezplačnega prevoza uporabljalo 3 % potnikov. Tožeča stranka naj bi imela možnost, da tarifo za druge potnike določi sama. Ob upoštevanju različnih tarif, ki jih je določila tožeča stranka, naj bi ta verjetno tudi brez nekaterih obveznosti iz člena 34 ŪTS sama za invalide in predšolske otroke določila brezplačno ali ugodnejšo tarifo. Ker naj bi stopnja izkoriščenosti avtobusov le redko znašala 100 %, naj se tožeči stranki zaradi prevoza invalidov in predšolskih otrok ne bi bilo treba odpovedati nobenim prihodkom. Tožeči stranki naj za te kategorije potnikov ne bi bilo treba prednostno rezervirati sedežev. Obveznost velja od leta 2000 in prevoznik naj bi jo lahko upošteval že od začetka opravljanja svoje gospodarske dejavnosti. Finančni položaj tožeče stranke naj bi bil dober, poleg tega naj bi zaprosila za pridobitev licence za novo linijo, kupovala avtobuse, prevažala vedno več potnikov in naj bi se njeni prihodki povečali. Posledično naj obveznost, ki velja že dalj časa, ne bi zmanjšala gospodarske uspešnosti tožeče stranke. Tožeča stranka naj bi opravljala plačljive storitve komercialnega linijskega prevoza. Storitve prevoza na nedonosnih linijah naj bi se opravliale v okviru javnega linijskega prevoza, ki komercialnemu linijskemu prevozu ne konkurira. Komercialni prevoznik naj bi imel možnost, da neha opravljati svojo dejavnost, kadar koli želi. Obveznost naj bi bila zato sorazmerna in ustavna. Primerjava z drugimi podjetji, ki opravljajo storitve v splošnem interesu, naj ne bi bila upoštevana. Temeljne

pravice tožeče stranke naj namreč ne bi bile kršene, plačilo nadomestila pa ne upravičeno.

- 10 Uredba št. 1370/2007 naj se ne bi uporabljala, saj ureja opravljanje javne službe. S tožečo stranko naj ne bi bila sklenjena nobena pogodba o izvajanju javne službe. Člen 3(3) Uredbe št. 1370/2007 naj bi dovoljeval, da se s področja uporabe te uredbe izključijo tiste zadeve, v katerih so s splošnim pravilom določene maksimalne tarife za nekatere kategorije potnikov. Če se zanje ne plača nadomestilo, naj niti Evropske komisije o tem ne bi bilo treba obvestiti. Tudi če bi pri obveznosti, določeni v členu 34 ŪTS, šlo za obveznost javne službe v smislu Uredbe št. 1370/2007, pa naj iz te uredbe ne bi izhajalo, da je treba prevozniku za tako obveznost plačati nadomestilo. Pogodba DEU naj tudi ne bi zavezovala k dodelitvi državne pomoči. Opravljanje službe naj bi bilo tudi brez plačila nadomestila gospodarsko rentabilno.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

- 11 Tožeča stranka od države zahteva plačilo nadomestila, ker mora v okviru komercialnega linijskega prevoza v skladu s členom 34 ŪTS brezplačno prevažati osebe, ki spadajo v posebno kategorijo potnikov, ne da bi za to od države prejela nadomestilo. Ni sporno, da tožeča stranka opravlja storitve komercialnega avtobusnega linijskega prevoza samo na podlagi linijskih licenc. Niti država niti lokalni organ nista s tožečo stranko sklenili pogodbe o izvajanju javne službe, tožeči stranki pa ni bilo izplačano nadomestilo iz javnih sredstev za pokritje stroškov zagotavljanja storitev linijskega prevoza.
- 12 Predložitveno sodišče želi v okviru vsebinske presoje izvedeti, ali obravnavani položaj poleg nacionalnega prava ureja tudi Uredba št. 1370/2007. Ta uredba ureja opravljanje storitev na področju javnega potniškega prevoza (člen 1(1)). Tožnica opravlja storitve potniškega prevoza v splošnem gospodarskem pomenu (člen 2(a) Uredbe št. 1370/2007), saj obstaja javni interes za avtobusni linijski prevoz med različnimi mesti, s čimer se zagotavlja mobilnost ljudi. Postavlja se vprašanje, ali je mogoče položaj, v katerem država zasebnim prevoznikom, ki opravljajo storitve komercialnega linijskega prevoza, nalaga obveznost, da nekatere kategorije potnikov prevažajo brezplačno, prav tako razumeti kot naložitev obveznosti izvajanja javne službe v smislu člena 2(e) Uredbe št. 1370/2007. Tožena stranka je prepričana, da ne gre za obveznost javne službe in da se Uredba št. 1370/2007 v obravnavani zadevi ne uporablja.
- 13 Kot izhaja iz člena 3(1) Uredbe št. 1370/2007, naloži pristojni organ izvajalcu storitve obveznost izvajanja javne službe praviloma na podlagi pogodbe o izvajanju javne službe. V skladu s členom 2 tega člena so lahko z odstopanjem od odstavka 1 obveznosti javne službe, katerih namen je določiti maksimalne tarife za vse potnike ali za določene kategorije potnikov, tudi predmet splošnih pravil. V obravnavani zadevi ni pristojni organ s tožečo stranko sklenil nobene pogodbe o izvajanju javne službe, temveč zakon prevoznikom, ki opravljajo storitve

nacionalnega linijskega prevoza, nalaga obveznost brezplačnega prevoza nekaterih kategorij potnikov.

- 14 Po mnenju predložitvenega sodišča je mogoče ÜTS razlagati kot splošno pravilo v smislu člena 2(1) in člena 3(2) Uredbe št. 1370/2007. To razlago potrjujeta točki 2.2.2 in 2.2.3 Sporočila Komisije o smernicah za razlago Uredbe (ES) št. 1370/2007 o javnih storitvah železniškega in cestnega potniškega prevoza.
- 15 V členu 34 ÜTS je za nekatere kategorije potnikov predvidena maksimalna tarifa (brezplačni prevoz). Določitev take maksimalne tarife na podlagi splošnega pravila lahko v skladu s členom 3(2) Uredbe št. 1370/2007 pomeni naložitev obveznosti izvajanja javne službe. Zato predložitveno sodišče za razliko od tožene stranke šteje, da se Uredba št. 1370/2007 v obravnavanem primeru uporablja.
- 16 V skladu s členom 1(1) Uredbe št. 1370/2007 je namen poseganja v področje javnega potniškega prometa zagotavljanje cenovno ugodnejše storitve. Uvedba upravičenosti do brezplačnega prevoza za nekatere kategorije potnikov iz člena 34 ÜTS je med drugim namenjena temu, da se tem potnikom zagotovi cenovno ugodnejša storitev. To je priznala tudi tožena stranka. Ni verjetno, da bi podjetnik, ki uresničuje svoje gospodarske interese, storitve brezplačnega prevoza potnikov opravljal brez vpliva države. Zato predložitveno sodišče meni, da spada obravnavana zadeva v okvir namena in na področje uporabe člena 1(1) in (2) Uredbe št. 1370/2007. Prav tako to sodišče meni, da je treba Sodišče vprašati, ali je ustrezno določilo področje uporabe Uredbe št. 1370/2007.
- 17 Če je treba za obravnavano dejansko stanje uporabiti Uredbo št. 1370/2007, njen člen 3(2)(2) določa, da pristojni organ prevozniku za izpolnjevanje tarifne obveznosti, ki jo določa splošno pravilo, plača nadomestilo. Na podlagi člena 1(1)(2) in člena 4(1)(b) Uredbe št. 1370/2007 je mogoče sklepati tudi, da pristojni organ pri naložitvi obveznosti izvajanja javne službe prevozniku za izpolnitev te obveznosti določi plačilo nadomestila. Člen 4(1)(b)(i) Uredbe št. 1370/2007 pa napotuje na možnost, da se nadomestilo ne plača. Predložitveno sodišče se zato sprašuje, ali člen 4(1)(b)(i) Uredbe št. 1370/2007 državi članici daje pravico, da z nacionalnim pravom izključi plačilo nadomestila prevozniku. Če ima država članica pravico do izključitve nadomestila prevozniku, pod katerimi pogoji lahko to stori na način, ki ne vpliva negativno na pravice podjetnika? Ker tožeča stranka opravlja le storitve komercialnega linijskega prevoza in sicer v komercialne namene, se z naložitvijo obveznosti brezplačnega prevoza brez dvoma posega v njeno svobodo gospodarske pobude in njene možnosti ustvarjanja prihodkov. Čeprav je tožeča stranka v dobrem finančnem položaju (leta 2018 je ustvarila dobiček v višini 864.752 EUR, leta 2019 pa 2.160.475 EUR), velja ta ista obveznost v enaki meri tudi za druge komercialne prevoznike, katerih finančni položaj morda ni tako dober, obveznost brezplačnega prevoza brez nadomestila pa se lahko v razmerju do takega podjetja izkaže za nepravilno.

- 18 Člen 3(3) Uredbe št. 1370/2007 dovoljuje izključitev splošnih pravil o finančnih nadomestilih za obveznosti javne službe, ki določajo maksimalne tarife za šolarje, študente, vajence in osebe z omejeno mobilnostjo, iz področja uporabe te uredbe. V skladu s členom 34 ŪTS se po ugodnejši ceni prevažajo predšolski otroci, invalidi do dopolnjenega 16. leta starosti, osebe s hudo obliko invalidnosti po dopolnjenem 16. letu starosti, osebe s hudo obliko slabovidnosti, spremljevalci osebe s težjo ali hudo obliko slabovidnosti in pes vodnik oziroma pes pomočnik za osebe z invalidnostjo. Tako se kategorije upravičencev, ki jih določata člen 3(3) Uredbe št. 1370/2007 in člen 34 ŪTS, razlikujejo. Tožena stranka meni, da se člen 3(3) Uredbe št. 1370/2007 uporablja tudi v obravnavani zadevi in da omogoča, da se tudi kategorije potnikov, navedene v členu 34 ŪTS, izključijo s področja uporabe te uredbe. Ker pa so kategorije potnikov v členu 3(3) Uredbe št. 1370/2007 naštetе taksativno, predložitveno sodišče tega stališča ne more sprejeti. Zato Sodišče sprašuje, ali člen 3(3) Uredbe št. 1370/2007 dovoljuje izključitev tudi splošnih pravil, ki določajo maksimalne tarife za kategorije potnikov, ki niso kategorije potnikov, navedene v tem pravilu, s področja uporabe te uredbe.
- 19 V skladu s členom 3(3) Uredbe št. 1370/2007 je treba na podlagi člena 88 Pogodbe ES (člen 108 PDEU) o splošnih pravilih, izključenih z njenega področja uporabe, obvestiti Evropsko komisijo. Predložitveno sodišče se sprašuje, ali velja obveznost obveščanja Evropske komisije v skladu s členom 108 PDEU tudi v primerih, v katerih splošna pravila, ki določajo maksimalne tarife, ne predvidevajo nadomestila za prevoznika. V takem primeru namreč ni nevarnosti, da država ne bi odobrila morebitne državne pomoči. Zato se sprašuje, ali je tudi položaj, v katerem država članica splošna pravila, ki določajo maksimalne tarife za kategorije potnikov, ki niso kategorije, navedene v členu 3(3) Uredbe št. 1370/2007, izključi s področja uporabe te uredbe, vendar zanje ne določa nadomestila za prevoznika, združljiv s to uredbo.
- 20 Če Sodišče meni, da obravnavani spor ne spada na področje uporabe Uredbe št. 1370/2007, se postavlja vprašanje, ali lahko nadomestilo temelji na drugem pravnem aktu Evropske unije (kot je Listina Evropske unije o temeljnih pravicah) ali pa je treba o sporu odločati izključno na podlagi nacionalnega prava.
- 21 Če predložitveno sodišče v okviru odločanja o zadevi odloči, da je treba nadomestilo plačati v skladu s pravom Unije ali v skladu z nacionalnim pravom, se postavlja nadaljnje vprašanje, katere pogoje je treba upoštevati pri določanju višine nadomestila, da to ne nasprotuje pravilom o državni pomoči. Tožeča stranka je zahtevano odškodnino izračunala na podlagi izgubljenih prihodkov od prodaje vozovnic. Tožena stranka meni, da je pravilno izhajati iz cene vozovnice, saj je tožeča stranka določila različne tarife glede na starost potnika, dan in uro vožnje. Poleg tega tožena stranka opozarja, da so avtobusi le redko izkoriščeni stoodstotno, tako da tožeča stranka z brezplačnim prevozom nekaterih potnikov možnosti ustvarjanja prihodkov od prodaje vozovnic ne izgubi. Predložitveno sodišče meni, da tarifa vozovnice, ki jo mora določiti tožeča stranka, ni ustrezno merilo pri odmeri nadomestila, ki temelji na stroških, ker lahko tožeča stranka po

prosti presoji določi tarifo vozovnic in ker na nacionalnih linijah ni nobene večje konkurence. Predložitveno sodišče želi izvedeti, ali bi se bilo za odmero višine nadomestila smiselno opirati na pravila iz Priloge k Uredbi št. 1370/2007, katerih cilj je verjetno preprečiti previsoka nadomestila, tudi če se v obravnavani zadevi Uredba št. 1370/2007 ne uporablja.

DELOVNI DOKUMENT